

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΜΑΑΛΟΥΛΕ

Τήν Κυριακήν, 23ην Ιουλίου /5ην Αύγουστου 2018, ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ θεσβίτου εἰς τόν ἱερόν αὐτοῦ ναόν εἰς Μααλοῦλε πλησίον τῆς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Ἱερός Ναός οὗτος ἀνήκεν εἰς τό Πατριαρχεῖον πρὸς χρήσιν τῆς ἐκεῖ Ἀραβοφώνου Ὁρθοδόξου Κοινότητος αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπεν αὐτόν, ἀποχωρήσασα καί αὕτη μετὰ τὰς πολιτικές ἐξελίξεις τοῦ ἔτους 1948.

Τόν Ναόν τοῦτον ἀνέκτησε τό Πατριαρχεῖον παρά τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ, τοῦ στρατοπεδεύοντος εἰσέτι ἐκεῖ, καί ἀνεκαίνισε καί κατέστησε κατάλληλον πρὸς λειτουργικὴν χρήσιν, δαπάναις τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβῶρ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Προσκυνηματος τῆς Ναζαρέτ καί μαθητῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου.

Πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ θεσβίτης (Ἡλίας) σύν Μωσῇ καθορᾷ ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδία οὐ λελόγισται σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ θαβῶρ τόν παντοκράτορα», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήθροισεν ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ τοῦ θεηγόρου Προφήτου Ἡλιοῦ, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τῷ δοξάσαντι αὐτόν Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν· Χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε καί οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἡλία μεγαλῶνυμε.

Ὁ προφήτης Ἡλίας διακρίνεται μεταξύ τῶν προφητῶν, διότι ὄχι μόνον προεφήτευσεν τήν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀλλά καί ἐθεώρησε μετὰ τοῦ Μωϋσέως ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ κατά τήν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται».

Ἐξ ἄλλου, ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ποιεῖται μνείαν εἰς τόν Προφήτην Ἡλίαν, ἀναφερόμενος εἰς τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀγγέλου Κυρίου εἰς τόν Ζαχαρίαν, ἀναγγέλλοντος αὐτῷ τήν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ ὁποῖος καί «αὐτός [ὁ Ἰωάννης] προελεύσεται ἐνώπιον Αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] ἐν

πνεύματι καί δυνάμει Ἡλιοῦ», (Λουκ. 1,17), δηλονότι μέ τό πνευματικόν χάρισμα καί τήν ἐνέργειαν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Ὁ δέ Απόστολος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ἐξαίρων τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς προβάλλει ὡς παράδειγμα τόν Προφήτην Ἠλίαν λέγων· «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν, καί προσευχή προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μήνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπόν αὐτῆς». (Ἰακ. 5, 17-18).

Ἡ χαρισματική προσωπικότης τοῦ Ἡλιοῦ ἐμφανίζεται νά ἐνεργῇ ἐντόνως μέ ἔνθεον ζῆλον, τόσον ἐν τῇ Παλαιᾷ ὥσον καί ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ κηρύττουσα μετάνοιαν καί καταπολεμοῦσα τήν εἰδωλολατρείαν, εἰς τήν ὁποίαν εἶχε παρασυρθῇ ὁ λαός τοῦ θεοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ συμβολή τοῦ Ἠλίας εἰς τήν διαφύλαξιν τῆς ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ ἀποκαλυφθείσης τῇ προφήτῃ Μωϋσῇ θείας ἱστορίας, δηλονότι τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ ὑπῆρξεν ἀποφασιστική. Χαρακτηριστική εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ συνομιλία μεταξύ τοῦ Βασιλέως Ἀχαάβ καί τοῦ Ἠλίας. «...καί εἶπεν Ἀχαάβ πρὸς Ἡλιοῦ· εἰ σύ εἶ αὐτός ὁ διαστρέφων τόν Ἰσραήλ; καί εἶπεν Ἡλιού· οὐ διαστρέφω τόν Ἰσραήλ, ὅτι ἄλλ' ἢ σύ καί οἶκος τοῦ πατρός σου ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς τόν Κύριον θεόν ὑμῶν καί ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βάαλ». (Βασιλ. Γ' 18 17-18), ...«καί τούς προφήτας τῆς αἰσχύνης», (Βασιλ. Γ' 18,19).

Σημειωτέον ὅτι οἱ προφῆται οὗτοι τῆς αἰσχύνης ἦσαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καί ἀφ' ἐνός μέν ἐξετέλουν μαγικάς προφητείας, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐξυπηρέτουν τήν θεότητα τῆς Ἀστάρτης – Ἀφροδίτης μέ πορνικά ὄργια καί ἔργα αἰσχύνης. Διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο ἱερεῖς αἰσχύνης.

Ἡ προφητική ἀποστολή τοῦ Ἠλίας ὡς καί τό κήρυγμα αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἔχουν διαχρονικήν σημασίαν καί ἄμεσον ἀναφοράν εἰς τόν σύγχρονον ἡμῶν καιρόν τῆς ἀποστασίας καί ἀνομίας. «Μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατά μηδένα τρόπον· ὅτι ἐάν μή ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καί ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας», (Β' Θεσ. 2,3) λέγει ὁ θεῖος Παῦλος προσθέτων· «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται», (Β' Θεσ. 2,7).

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, τίθεται τό ἐρώτημα, τί εἶναι ἡ ἀποστασία καί ἡ ἀνομία; εἶναι ἡ πλάνη «τοῦ υἱοῦ τοῦ διαβόλου τοῦ ἐχθροῦ πάσης δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος [υἱός τοῦ διαβόλου] οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας», (Πράξ. 13,10) κατά τόν σοφόν Παῦλον.

Αἱ δέ εὐθεῖαι ὁδοί Κυρίου εἶναι αἱ ἐντολαί τοῦ θεοῦ, δηλαδή ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὁποῖος δίδεται εἰς τούς ἀνθρώπους, ἵνα καταντήσουν οὗτοι εἰς τήν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς μετανοίας αὐτῶν ὡς λέγει καί ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ: «καί ἐν τῷ ἀποστρέψαι τόν ἁμαρτωλόν ἀπό τῆς ἀνομίας αὐτοῦ καί ποιήσῃ κρίμα καί δικαιοσύνην, ἐν αὐτοῖς αὐτός ζήσεται», (Ἰεζεκιήλ 33, 19). Καί ἀναλυτικώτερον, δίκαιον εἶναι, ὅταν ὁ ἁμαρτωλός μετανοήσας ἀφήσῃ τήν ἁμαρτίαν του καί πράττῃ τήν δικαιοσύνην, νά ζήσῃ πολύ εὐτυχής, λόγῳ τῆς ἐναρέτου ταύτης ζωῆς του.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος καλεῖται εἰς μετάνοιαν διὰ τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ

ἐπιλογῆς καί τῆς προσωπικῆς του εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῷ μετανοοῦντι. Ἐκεῖ ὅπου ἐπληθύνθη ἡ ἁμαρτία ἐδόθη πολὺ ἄφθονωτέρα ἡ χάρις, λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος. «Οὗ δέ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις», (Ρωμ. 5,20). Καί ἄλλαχοῦ, «ὅτε δέ ἡ χρηστότης καί ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου» (Τιτ. 3, 4-5).

Εἰς τὸν ὑπέρμετρον ζῆλον τοῦ Ἡλίου: «Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοί [Ἰσραήλ] καί ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος» (Γ Βασιλ. 19,14). Ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἐμφανίσεων Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡλίαν ὡς «Πνεῦμα κραταιόν» καί ὡς «συσσεισμός» καί ὡς «πῦρ» καί ὡς «φωνῆς αὐρας λεπτῆς» (Γ' Βασιλ. 19, 11-12), διδάσκει τὸν προφήτην Αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπογνώσει καί ἀποθαρρύνσει ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τοῦ κακοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ σκέπτεται τὴν ἀγάπην καί μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι δέν θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέχρις ὅτου μετανοήσῃ. «Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32).

Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τὸν θεσπέσιον καί θεοφόρον Ἡλίαν, ἵνα μετὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας, πρεσβεύουν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν μόνον φιλόανθρωπον Θεόν. Μετὰ δέ τοῦ μελωδοῦ εἵπωμεν· «Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δέ τὴν ἄμετρον φιλανθρωπίαν, θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας ἐταράττετο θυμούμενος, καί λόγους ἀσπλαγχνίας πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον ἐκίνησεν. Ὀργίσθητι, βοήσας ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε, πρὸς τό τιμωρῆσασθαι τοὺς αὐτόν ἀθετήσαντας· αἰεὶ γάρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλόανθρωπος», Ἀμήν.

Μετὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε κέρασμα ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πευκῶνος.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακὸς παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας